

heller ikke fandt nogen Tilslutning under Udvalgets Forhandlinger, har jeg ikke villet stille Forslag i den Retning, fordi jeg ikke ønskede, at et Forslag om en saadan Ordning skulde komme frem her i Salen og blive forkastet, mulig med stort Flertal, især da det er min Overbevisning, at det alligevel maa blive ad denne Vej, man en Gang faar denne Sag løst paa en praktisk Maade. Naar man altsaa ikke kunde komme frem ad den Vej nu, saa maatte jeg jo søge at vælge et andet Standpunkt. Jeg beklager imidlertid, at Udvalgets Møder vare anjatte paa en saadan Maade, at det ikke var muligt for det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) at være til Stede ved de Møder, hvor Sagen i Virkeligheden afgjordes. Thi jeg ser til min Glæde af den afgivne Betænkning, at det ærede Medlem for Viborg — som vel sagtens er det Medlem her i Salen, der i sin Egenstab af Medlem af den tidligere Kirkekommission, i sin Egenstab af tidligere Justitsminister og i sin Egenstab af Kjøbenhavns Overpræsident absolut har det største Kendskab til og den største Erfaring om disse Forhold — under sine Overvejelser af Sagen efterhaanden er kommen netop til det samme Resultat som jeg, nemlig, at man lettest og bedst fik dette Spørgsmaal løst paa den Maade, jeg nu har antydet. Havde jeg anet dette, vilde jeg ganske sikkert have bragt Sagen frem i Udvalget paa en noget anden Maade end nu, idet jeg da kunde have haft Haab om, at det med en saa saghyndig og betydningsfuld Støtte som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds mulig kunde have lykkedes mig at vinde Udvalget for denne Ordning. Men, som sagt, det lod sig ikke gøre, og jeg maatte altsaa overveje, hvorledes jeg skulde stille mig, naar man gennemgaaende fra Sagens Benneres Side ønskede, at det ikke skulde være Præsten, der afgjorde den borgerlige Side af Sagen, men en anden Myndighed, og der har jeg da sammen med det ærede Medlem for Bogenfse (M. Nielsen) stillet det Forslag, at Ægtefælsens Stiftelse skulde henlægges til Herredsfogeden. Derpaa gik jo ogsaa det Forslag ud, som jeg i sin Tid havde den Ære at indbringe her i Salen, og som oprindeligt var fremkommen i Kirkekommissionen. Under Udvalgets Forhandlinger lod jeg mig ganske vist for Enigheds Skyld bevæge til at gaa med til at henlægge Handlingen til Ægtefælsforstandere i Kommunerne, men jeg var ikke den Gang tilfreds dermed, og jo mere jeg har tænkt derover, desto mere er jeg bleven klar over, at den Vej næppe er fremkommelig, og at det næppe vil være rigtig

at gaa den Vej, idet man ved at henlægge Ægtefælsens Stiftelse til særlig valgte Ægtefælsforstandere, navnlig da naar man gør det til et tvunget kommunalt Ombud, lægger en meget betydelig ny Byrde paa Befolkningen. Hvervet som Ægtefælsforstandere vil paa ingen Maade blive noget let Hverv. Der vil blive en hel Del vanskelige juridiske Spørgsmaal at afgøre for en Ægtefælsforstander, og hvis han griber fejl, saa kan han for en Formsejl risikere Bøder paa indtil 500 Kr. eller 3 Maaneders simpelt Fængsel. Jeg kan ikke tro, at der vil være ret mange Mennesker, der frivillig ville påtage sig et saadant Hverv med den Risiko, som dermed følger, og jeg vilde finde det ganske uforvarligt at tvinge Folk til at overtage det. I det Forslag, som Udvalget i sin Tid opstillede, var der — saa vidt jeg erindrer — heller ikke Tale om at gøre det til et tvunget borgerligt Ombud. Der var, som de Herrer ville vide, Tale om, at Amtmanden efter Sogneraadets Indstilling skulde kunne bestikke en Mand til et saadant Hverv, men der fandtes vist nok ikke nogen Bestemmelse om, at Folk vare tvungne til at modtage det. Jeg finder altsaa, at det aldeles ikke vilde kunne gaa an at lægge saadanne Byrder paa almindelige Sognemedlemmers Skuldre. Og dertil kommer, at de Dokumenter, som skulle opbevares hos Ægtefælsforstanderen, ville være Dokumenter af meget stor Betydning, og at det i mine Øjne vilde være overordentlig betænkeligt at have disse vigtige Dokumenter liggende snart hos en Ægtefælsforstander, snart hos en anden og snart hos en tredje. Hvis man ikke vil lade Forundersøgelsen blive hos Præsten, som nu har Forpligtelse til at foretage den, hvis man ikke vil benytte Kirkebøgerne, som have Hævd i den Henseende, saa ser jeg ikke rettere, end at det vil være det naturligeste at henlægge hele Undersøgelsen af alle disse juridiske Spørgsmaal til Herredsfogeden, som selvfølgelig med Bødder vil kunne foretage dem, og som har et Kontor, hvor de nødvendige Bøger ville kunne opbevares sammen med andre Dokumenter, hvor man altid vil være sikker paa at kunne finde dem, og hvor de ville kunne blive behandlet paa den Maade, man maa ønske og forlange. Det er det ene Punkt, hvor vi altsaa have stillet et særligt Forslag, nemlig Forslaget under Nr. 28. Der er dernæst et andet Punkt, hvor jeg beklager, at Udvalgets Flertal har fastholdt Forslagets oprindelige Bestemmelser, det er med Hensyn til Spørgsmaalet om Formen for selve Ægtefælsstiftelsen. Der har man fastholdt, at der skal holdes den samme Tale, som nu er foreskrevet i Loven